

Ježíš vsedl na oslátko, a to ho vezlo k Velikonocům. Vypadá to až pohádkově, a tak u pohádky zůstaňme. Jistě znáte baladu od Karla Jaromíra Erbena ze svazku Kytice. Ta balada má název Poklad.

Vypráví se tam o staré pověsti, že na Velký pátek pukají skály a ukazují své skryté poklady. Balada rozvíjí příběh ženy jdoucí do kostela, před níž se otevřela tvrdá skála a vydala jí svůj poklad.

Ty skály mohou být i symbolem našich srdcí, které obměkčuje tolik Boží lásky. Nechejme se jí v tyto dny otevřít a naše srdce vydají nádherné poklady, z nichž budeme v následující části roku žít.

Pozor však na chamtivost času, kde v honbě za jinými poklady zapomeneme dojít na bohoslužbu, a skála nás zavře a pustí až za rok, kdy přijde další šance. Kolik jich však ještě máme?

Přejme si prožít Svaté třídenní jako jedinou velkou bohoslužbu. Můžeme si všimnout, že tato jediná velká třídenní bohoslužba začíná znamením svatého kříže na počátku mše svaté na Zelený čtvrtek. Mše však požehnáním kříže nekončí. Pokračuje se obřady Velkého pátku, hrobem Bílé soboty a to ústí do Velké noci vzkříšení, v níž znamení kříže konáme až při závěrečném požehnání. V této mši obnovíme křestní sliby a následně další den oslavíme úsvit nedělního rána, po Velké noci.

Přeji požehnané Velikonoce. Nezapomeňme, že při nich pukají tvrdé skály a vydávají své skryté poklady.